

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **D.C. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j. OAM-453/VL-VL12-VL11-Z-2025, ve věci zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce včasnou žalobou ze dne 29. 4. 2025, doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 2. 5. 2025, brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j. OAM-453/VL-VL12-VL11-Z-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), přičemž dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil do 4. 8. 2025.

II. Napadené rozhodnutí a skutečnosti, které mu předcházely

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 15. 4. 2025 policejní hlídka učinila pobytovou kontrolu žalobce a vyzvala jej, aby prokázal svou totožnost. Žalobce předložil cestovní pas Vietnamské socialistické republiky. Následnou lustrací bylo zjištěno, že se jedná o cizince, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení, žádajícím státem je Chorvatsko. Lhůta k vycestování byla stanovena do 3. 2. 2024.
3. Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2025, č. j. KRPZ-41852-25/ČJ-2025-150023-ZZC-VS, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje (dále jen „krajské ředitelství“), žalobce zajistilo podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, za účelem vycestování. Doba zajištění krajské ředitelství stanovilo na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
4. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 16. 4. 2025 žalobce uvedl, že naposledy přicestoval do Schengenského prostoru v listopadu 2023 prostřednictvím chorvatského pracovního víza. Z Chorvatska vycestoval do Polska, kde pobýval jeden rok. Dne 14. 4. 2025 přicestoval do České republiky. Kdyby jej policie nezajistila, vrátil by se do Polska, kde plánoval pracovat ještě několik let. Ve Vietnamu žalobci nic nehrozí a může se tam vrátit.
5. Žalobce dne 17. 4. 2025 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
6. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 30. 4. 2025 žalobce k důvodům žádosti sdělil, že podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice, aby mohl zůstat v Evropě, protože čeká na vyřízení žádosti o pobyt v Polsku.
7. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stanovil dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 4. 8. 2025. Žalovaný uvedl, že žalobce měl povinnost do 3. 12. 2024 vycestovat z Evropské unie a smluvních států, neučinil tak. Žalobci ve vlasti nic nehrozí, v návratu do vlasti mu nic nebrání, má se kam vrátit, ve vlasti žije jeho rodina. Je zdravý. Na území České republiky neuvedl žádnou adresu, kde by pobýval, na území Evropské unie pracoval bez potřebného oprávnění. Žalovaný měl za prokázané, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo motivované snahou žalobce zmařit nucený návrat do vlasti, protože žalobce v žádosti neuvedl žádné azylově relevantní důvody. Žalobce bylo třeba zajistit a taktéž nebylo možné přistoupit ke zvláštním opatřením podle zákona o azylu, jelikož existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobci nelze uložit zvláštní opatření, protože z jeho pobytové historie lze usuzovat na to, že by navázal na svůj nelegální pobyt na území České republiky a nevyčkal by na výsledek řízení ve věci mezinárodní ochrany. Uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo možné také s ohledem na dosavadní

přístup žalobce k předpisům a zákonům České republiky a s ohledem na absenci stálé pobytové adresy. Nelze tak rozumně předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření podle zákona o azylu. Co se týče doby zajištění, zdůraznil žalovaný především, že nelze vyloučit nutnost posuzovat žádost žalobce o mezinárodní ochranu z hledisek naplnění podmínek § 12 - § 14b zákona o azylu. Žalovaný popsál, jakým způsobem dospěl k délce doby zajištění (90 + 15 + 5 dní).

III. Žaloba

8. Žalobce v žalobě nesouhlasil s tím, že žalovaný stanovil dobu zajištění v délce 104 dnů. Žadatel o mezinárodní ochranu má být zajištěn na co nejkratší dobu. Žalovaný délku zajištění odůvodnil pouze tím, že jde o maximální zákonnou délku zajištění a zároveň maximální délku řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tímto způsobem ale stanovení délky zajištění nelze odůvodnit. Stanovením takto dlouhé doby zajištění byl žalobce postaven do situace, že fakticky nemá šanci na zkoumání trvání důvodů zajištění. Žalovaný měl stanovit dobu zajištění kratší a teprve v závislosti na průběhu řízení o žádosti žadatele o mezinárodní ochranu pravidelně zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Pokud by byla potřeba delší doby zajištění, měl žalovaný následně využít institut prodloužení doby zajištění. Postup žalovaného, který určil rovnou v napadeném rozhodnutí velmi dlouhou dobu zajištění v délce 104 dnů, je v rozporu se samotným smyslem institutu prodloužení doby zajištění.
9. Žalobce brojil dále proti tomu, že žalovaný namísto zajištění nepřistoupil k uložení zvláštního opatření. Podle žalobce měl žalovaný povinnost vycházet z § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tedy žalobce zajistit až poté, nebude-li možné účinně uplatnit zvláštní opatření. Žalovaný se tím, zda by bylo možné uložit zvláštní opatření, zabýval pouze obecně a formalisticky, odůvodnění napadeného rozhodnutí vykazuje znaky mechanického přebírání a šablonovitosti. Tvrzení žalovaného, že by žalobce po propuštění nerespektoval své povinnosti, není v případě žalobce relevantní. Žalobce si je vědom toho, že by v případě uložení zvláštních opatření měl povinnost je dodržovat. Podmínky pro uložení zvláštního opatření byly v případě žalobce naplněny, jelikož by se zdržoval na adrese Pobytového střediska Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá. Podle žalobce skutečnost, že pobýval na území České republiky bez pobytového oprávnění, automaticky neznamená, že by mařil výkon rozhodnutí o vyhoštění (pozn. soudu: jednalo se o povinnost vycestovat) či snad průběh azylového řízení.
10. Z uvedených důvodů měl žalobce za to, že nesplňuje podmínky zajištění a měl by být bez zbytečného odkladu propuštěn. Navrhoval proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný vycházel z dostatečných podkladů pro vydání rozhodnutí, které si opatřil od policie.

12. Z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný odkázal na celý spisový materiál.
13. Žalovaný měl rovněž za to, že řádně posoudil, zda lze žalobci uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku. Podle žalovaného existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu, k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet. Žalovaný měl za to, že v případě zrušení zajištění by žalobce nevyčkal výsledku řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu, ale naopak by navázal na svůj nelegální pobyt. Z postupu žalobce je podle žalovaného zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a ve věci správního vyhoštění, a že s ohledem na jeho dosavadní přístup k předpisům a zákonům České republiky a na absenci stálé pobytové adresy nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu žalovaný uložil. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný také řádně posoudil délku zajištění, a z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že stanovil kratší délku zajištění, s možností prodloužení, toto dostatečně zdůvodnil.
14. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
16. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhл do pěti dnů ode dne podání žaloby a krajský soud neshledal, že by to bylo pro rozhodnutí věci nezbytné.
17. Krajský soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
18. Žaloba **není důvodná**.

19. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může žalovaný „v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
20. Při posouzení podmínek zajištění podle citovaného ustanovení se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. Postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově. Skutečnost, že žadatel v žádosti podané v zařízení pro zajištění cizinců tvrdí okolnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány relevantními z hlediska mezinárodní ochrany, nevylučuje postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutí o zajištění nijak nepředjímá výsledek řízení o mezinárodní ochraně, ani jej nenahrazuje.
21. Důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) o azylu, je obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění (příp. extradici nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu). Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro řízení o správním vyhoštění a pro výkon případného rozhodnutí o vyhoštění, stane-li se vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (viz např. rozsudek č. j. 1 Azs 349/2016 – 48). Skutečnost, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu“ Nejvyšší správní soud potvrdil také např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016–35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017–31.
22. K výkladu důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se vyjádřil Soudní dvůr EU v usnesení ze dne 3. 6. 2021 ve věci J. A. proti Slovinsku, C-186/21 PPU, podle něhož tento důvod obsahuje dvě odlišné kumulativní podmínky. Jednak *podmínku zajištění žadatele za účelem vyhoštění a jednak podmínku existence přiměřených důvodů, založených na objektivních kritériích, domnívat se, že žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení* (bod 36). Příkladem objektivního kritéria, kterého se orgány mohou dovolávat, je skutečnost, že žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení (bod 37). Obdobně se k naplnění důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 288/2016-27, v němž uvedl, že jsou v daném ustanovení obsaženy tři podmínky, za kterých lze vydat rozhodnutí o zajištění. První podmínkou je podání žádosti až v zařízení pro zajištění cizinců, druhou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, a konečně třetí, že žádost

o udělení mezinárodní ochrany nebylo možno podat dříve. Tyto podmínky je přitom třeba splnit kumulativně (současně).

23. V posuzované věci je nesporné, že žalobce přicestoval do České republiky bez pobytového oprávnění, Chorvatsko vydalo rozhodnutí o vycestování a žalobce měl povinnost do 3. 2. 2024 opustit Evropskou unii a smluvní státy. To žalobce neučinil, nelegálně pracoval v Polsku, skrýval se, neoprávněně vycestoval do České republiky. O mezinárodní ochranu požádal až poté, co byl zajištěn policií po provedené pobytové kontrole. Žalobce neuvedl žádný azylově relevantní důvod či objektivní okolnost, která mu bránila podat žádost o mezinárodní ochranu dříve. Všechny tři podmínky vymezené ve shora zmiňovaném rozsudku č. j. 10 Azs 288/2016-27 tak byly naplněny.
24. Krajský soud se s ohledem na skutkové okolnosti případu ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že v posuzované věci existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově. Z jednání žalobce lze usuzovat na to, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu usiloval o oddálení odchodu z Evropské unie. Soud nemá v této věci pochybnosti o tom, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu byla účelová ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Závěry žalovaného krajský soud shledal přezkoumatelnými a krajský soud se s nimi ztotožnil.
25. Krajský soud se dále zabýval námitkou, že žalovaný dostatečně neposoudil možnost uložení zvláštního opatření. Podle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době).
26. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016–38, volba některého ze zvláštních opatření namísto zajištění cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění nebo případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.
27. Žalovaný se nemožností uložit zvláštní opatření v napadeném rozhodnutí zabýval, a to na straně 3 a 4. Odůvodnil svůj závěr tím, že ze všech skutečností případu vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze z důvodu zmaření nuceného návratu do vlasti. Kvůli předchozímu jednání žalobce měl žalovaný za to, že by žalobce po dobu řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu nevyčkal na výsledek správního řízení. S ohledem na dosavadní přístup žalobce k předpisům a zákonům České republiky

a k absenci stálé pobytové adresy nelze u žalobce předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření podle zákona o azylu.

28. Žalovaný se s posouzením možnosti využití zvláštních opatření vypořádal v rámci hodnocení vlastních důvodů zajištění. Takový postup nevyloučil ani Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018–32. Je třeba přisvědčit žalobci, že úvaha žalovaného byla velmi stručná, na samé hranici přezkoumatelnosti, přesto z kontextu celého rozhodnutí lze dle krajského soudu seznat, z jakých důvodů dospěl žalovaný k závěru, že není možné zvláštní opatření uložit. Žalovaný zohlednil pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů České republiky, s čímž se krajský soud ztotožňuje. U žalobce totiž existuje důvodná obava, že by s žalovaným nespolupracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření, a že by tak bylo ohroženo zabezpečení jeho dostupnosti pro řízení o správním vyhoštění, příp. pro jeho následný výkon. Lze tak uzavřít, že z napadeného rozhodnutí lze zjistit, z jakých důvodů žalovaný k neuložení zvláštních opatření přistoupil, což potvrzuje i žalobce tím, že se závěry žalovaného v žalobě polemizoval.
29. Žalobce v žalobě uvedl, že by se žalobce zdržoval v Pobytovém středisku v Havířově. K tomu krajský soud dodává, že pouhé uvedení adresy pobytového střediska bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě shledat jako záruku toho, že by se žalobce na dané adrese skutečně zdržoval. Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že žalobce by zvláštní opatření – po opakovaném porušování předpisů států Evropské unie – skutečně dodržoval. Žalobce nesdělil žádné individuální okolnosti, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru, že žalobce skutečně změnil svůj přístup a s žalovaným by spolupracoval. Obecné tvrzení, že chce žalobce vyčkat na výsledek řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, takovouto skutečností není.
30. Krajský soud má tak za to, že vzhledem k dosavadnímu jednání žalobce, který nelegálně přicestoval do České republiky, nerespektoval rozhodnutí o vycestování, existují oprávněné důvody se domnívat, že by v pobytovém středisku či při pobytu na jiné adrese, kterou žalobce ve správním řízení ani neuvedl, nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale uchýlil se opět ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, bod 21, výše citovaný č. j. 6 Azs 22/2020-19, bod 25). Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. V průběhu správního řízení žalobce nepředložil žádné podklady a netvrdil žádné konkrétní skutečnosti prokazující, že by jakékoli ze zvláštních opatření mělo být v případě žalobce realizovatelné. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil pouze v obecné rovině, nijak nekonkretizoval, jaké skutečnosti měl žalovaný zohlednit v jeho prospěch. Ze správního spisu takové skutečnosti neplynou. Žalobce neuvedl ani žádné zvláštní okolnosti, které by vyvažovaly nedůvěru v žalobce plynoucí z jeho pobytové historie a protiprávního jednání. Z uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že v případě žalobce nebylo uložení zvláštních opatření možné. Námitka týkající se zvláštních opatření tak není důvodná.
31. Krajský soud neshledal pochybení žalovaného ani při určení délky zajištění.
32. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu „*Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů*“.

33. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024–50, vyslovil, že dle čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, má být žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn pouze po co nejkratší dobu. Žalovaný proto nemůže bez podrobnějšího odůvodnění přistoupit ke stanovení doby zajištění na její maximální zákonem povolenou délku, která nyní činí šest měsíců. Právě to se však nyní stalo. Žalovaný délku zajištění odůvodnil pouze tím, že jde o maximální zákonnou délku zajištění a zároveň maximální zákonnou délku řízení o udělení mezinárodní ochrany. U délky zajištění však nelze toliko argumentovat tím, že mu konkrétní délku umožňují zákonná ustanovení. Nejvyšší správní soud tak dospěl k jasnému závěru, že „*ustanovení § 46a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1. 7. 2023, umožňuje zajistit žadatele o udělení mezinárodní ochrany na maximální dobu 180 dnů. To však neznamená, že Ministerstvo vnitra může dobu zajištění stanovit na tuto novou maximální délku pouze s odůvodněním, že řízení ve věci mezinárodní ochrany může dle § 27 odst. 1 písm. a) citovaného zákona trvat až šest měsíců*“. To se však v posuzované věci nestalo. Žalovaný nejen že nestanovil maximální zákonem předvídanou lhůtu 180 dní, ale v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, proč žalobce zajistil na 110 dní. Navíc popsal, jak k této lhůtě došel. Délku zajištění navázal na řízení o mezinárodní ochraně, neučinil tak však obecně, ale popsal jednotlivé časové úseky, čemuž nelze nic vytknout. Výslednou dobu zajištění 110 dnů žalovaný stanovil jako součet poloviny zákonné lhůty pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně, tj. 90 dnů, 15 dnů odpovídajících lhůtě k podání žaloby proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a 5 dnů na předpokládanou dobu doručování všech listin v soudním řízení. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017–38, podle kterého zpravidla „*nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ze zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu*“ a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024–50, podle kterého je-li cizinec z uvedených důvodů a za obvyklých skutkových okolností zajištěn na 110 dnů, jde o přezkoumatelné a přiměřené omezení osobní svobody založené na konkrétních okolnostech případu.
34. Krajský soud se tak zabýval tím, zda žalovaný překročil zákonné meze správního uvážení či zda jej zneužil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Dospěl k závěru, že k uvedeným pochybením v napadeném rozhodnutí nedošlo.
35. Žalobce brojil proti tomu, že žalovaný stanovil dobu zajištění v délce 104 dnů. Žalobci je třeba přisvědčit, že reálně jej žalovaný skutečně zajistil na dobu kratší než 110 dní tím, že stanovil konkrétní datum konce zajištění dne 4. 8. 2025. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný navázal délku zajištění na dobu na dobu možného trvání řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany [§ 27 odst. 1 písm. a) zákona o azylu] a dobu potřebnou pro související úkony. Ve výsledku tedy žalovaný dobu zajištění určil tak, že zajištění bude končit v době, kdy by mělo být (pravomocně) jasno o právním osudu žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. To přesně odpovídá účelu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. cit. rozsudek č. j. 1 Azs 363/2017–38). Pokud by tedy řízení o žádosti žalobce trvalo kratší dobu než 3 měsíce nebo pokud by odpadly jiné předpoklady, ze kterých žalovaný původně vycházel, musí žalovaný odpovídajícím způsobem reagovat, případně i žalobce přezajistit, nebo bezodkladně propustit (§ 46a odst. 10, 11, 13 zákona o azylu).

36. Zajištění na dobu 110 dní si žalovaný v napadeném rozhodnutí určil jako je maximální dobu zajištění žalobce v této věci. Pokud žalovaný uvedením konkrétního data tuto lhůtu ve prospěch žalobce fakticky zkrátil, jednal v jeho prospěch a žalobcova práva tím nejsou nijak zkrácena. Opačná situace by byla, pokud by se jednalo o datum překračující 110 dní. Žalovaný však v posuzované věci musí striktně vycházet z toho, že zajištění bylo stanoveno do 4. 8. 2025. To samozřejmě nevylučuje, aby využil možnosti prodloužení zajištění, pokud to bude ze zásadních důvodů potřebné. Je povinností žalovaného, aby případné důvody pro vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění v rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vysvětlil, nepostačí pouhý odkaz na rozhodnutí o zajištění (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2025, č. j. 4 Azs 8/2025-20).
37. Krajský soud se také neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu stanovením doby zajištění v délce 110 dní byla odňata možnost se proti zajištění jakkoli bránit. Tak tomu není, žalobce může žádat o propuštění ze zajištění a následně vyvolat soudní přezkum rozhodnutí o nepropuštění ze zajištění.
38. Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, jelikož z něj lze seznat, z jakých úvah vycházel, jaké skutečnosti vzal za rozhodné a obsahuje řádně popsané důvody rozhodnutí. To platí jak pro samotný závěr o nutnosti zajištění žalobce, tak nemožnosti aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a v neposlední řadě také o úvahách stran stanovení lhůty zajištění žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 20. květen 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně